

Za župnijsko knjižnico.

(Sv. Vid pri Planini.)

O velevažnem poslanstvu in veliki vrednosti dobre knjige ni nikdar preveč govoriti. Saj je knjiga, časnik in list najučinkovitejše izobraževalno sredstvo. Podeželskemu človeku, ki mu ni možno obiskovati šole ali raznih tečajev, je tisk edini in neobhodno potreben učitelj. Izgovorjena beseda se pozabi, pisana pa ostane. Slovenska knjiga je tako tesno združena z bitjem in žitjem slovenskega človeka, da si istega brez nje ne moremo misliti. Dobra knjiga je duševen kruh, potreben naši duši kakor hrana našemu telesu. Knjiga nam posreduje znanje iz vseh panog človeškega življenja. Odpre nam oči, da vidimo in spoznamo, kar nam je bilo doslej zakrito in neznano; razširi nam duševno obzorje. Dobra knjiga tudi buji v človeku plemenita čustva, mu vzgaja smisel za kaj višjega in plemenitejšega ter ga dviga iz nizkotnega življenja k lepšim smotrom. Ker pa v sodanji težki gospodarski krizi ni mogoče posamezniku vseh knjig kupovati, čeprav čuti potrebo po njih, je nujna potreba, ustanoviti, oziroma obnoviti župnijsko knjižnico. In tudi tukaj velja pregovor: »V združenju je moč.« Denarni prispevek, ki ga posameznik prispeva za nabavo knjig, je malenkost, bodisi da se plača skupni znesek za celo leto ali pa v obrokih (mesečni prispevek). Čim več se jih priklasi, tem lažje se knjige naročijo; s skupnimi močmi se lahko kaj doseže, drugače pa ne gre. Pričakovati je zlasti od očetov in mater, da bodo imeli za knjižnico v polni meri razumevanje. Knjige so tudi starejšim dobre tovarišice in prijateljice ob nedeljskih popoldnevih. Za mladino pa so prava potre-

ba. Gotovo želite starši, da bi vaši otroci ostali dobri in pokvarjeni, da bi si pridobili potrdila znanja in prave izobrazbe. Dobre knjige jim dajte v roke, zbudite jih vsilje do njih, to bode za nje in za vas boljše, kakor pa da bi mladim ljudem prosti čas lahkomišlno zapravljali. — Pričakovati je z gotovostjo od fantov in deklet, da se bote v obilnem številu odzvali in tako omogočili obnovitev župnijske knjižnice, saj se gotovo v dovoljni meri zavedate važnosti te prekorniste prosvetne ustanove. Zavedate pa se tudi, da je vsako minuto naše mladosti treba vporabiti za množenje znanja in napredek omike, kajti le tako bomo enkrat kos težkim nalogam, ki nas čakajo v zasebnem in javnem življenju. Zdamimo se, s skupnimi močmi nam bo možno ustvariti knjižnico, ki jo usposobiti, da bo lahko služila svojemu vzvišenemu namenu: Biti prava prosvetna zakladnica naše župnije ter biti pripomoček izobrazbe in napredka.

I. K.

BLAGOSLOVITEV ZASTAVE »MARIBORA«.

V nedeljo dne 28. aprila 1935 bo v mariborski stolnici blagoslovil prevzvišeni škof dr. Ivan Jožef Tomažič novo društveno zastavo »Maribora«. Kumovala bo zastavi gospa Angela dr. Juvanova. Zastavo so napravile mariborske šolske sestre in moramo reči, da res mojestersko. Na eni strani je podoba našega velikega škofa Srečka in ob njem venec z notami znane pesmi »Preljubo veselje, oj kje si doma...«. Na drugi strani je društveni znak. Modern nastavek je napravil društveni član g. Drago Tratnik. Blagoslovitve se bodo udeležila tudi druga mariborska društva z zastavami. Imena dobrotnikov, ki so društvo omogočili nabavo zastave, so vgravirana v posebne žeblice na drugo zastavo. »Maribor« obhaja desetletnico svojega delovanja in bo poleg te slovesne blagoslovitve zastave priredil tudi koncert, ki se vrši dne 8. maja zvečer v Unionovi dvorani. Na tem koncertu izvajajo: Sattnerjevo Oljki, ali solo iz oratorija Messija in Dvoršakov Te Deum. Sodelujejo solisti gospa Lovšetova, gospa Bernot-Golo-

bova, gospod Marijan Rus, orkester Glasbene Matice in vojaška godba.

Hoča. Dravsko okrožje Pevske zveze je priredilo na Cvetno nedeljo popoldne pevski sestanek v Hočah. Udeležili so se ga številni pevci od St. Janža na Dravskem polju, domači hočki zbor in zastopnik iz Frama. Sestanku je prisostvoval tudi domači g. dekan Sagaj ter okrožni predsednik g. kaplan Čokl. Zbranim pevcem je predaval profesor Bajuk iz Maribora o petju. Sledili so izvajanjem s takim zanimanjem, da je k sklepu par nenadoma privrela iz srca vseh Premrlova »Slovenska pesem«. Odbor je nato sklepal in razpravljali še o tekočih okrožnih vprašanjih.

Sv. Trojica v Slov. goricah. »Slehernika«, krasni verski misterij, je na Velikonočni ponedeljek žel popolni uspeh. Vsi navzoči so bili zelo zadovoljni. Zato bo fantovska Marijina družba ponovila »Slehernika« na Belo nedeljo dne 28. aprila ob treh popoldne v samostanski dvorani. Vse prav lepo vabimo!

Kapela pri Radencih. Ker ni bilo priložnosti na praznik Marijinega Oznanenja, bomo obhajali na Belo nedeljo po sklepu svetega leta »Materinski dan«. Kdor hoče videti in slišati res nekaj lepega, nedolžno-srčkanega, naj pride ta dan ob petih popoldne v dvorano g. Maršika v Radencih, kjer bodo najmlajši igralci kapelske šole vprizorili materam na čast ginljivo igrico »K mamic«. Vabljeni na to prireditev so predvsem vse dobre mamice, kakor tudi vsi drugi, zlasti mladina, ki čuti količkaj ljubezni do svoje matere. Na programu so tudi deklamacije, govor o materi itd. Čisti dobiček pa je namenjen v podporo revnim otrokom. K obilni udeležbi vljudno vabi vse, ki imajo kaj miljeno čutečega srca za revno deco. — Pomladek Rdečega križa pri Kapeli.

Žiće pri Konjicah. Sporočamo, da bo prihodnje Belo nedeljo dne 28. aprila ob treh popoldne pri nas v Društvenem domu igra. Prosvetno društvo iz Laporja pride gostovat s prekrasno in pretresljivo igro »Žrtev spovedne molčečnosti«, katere zgodba je resnična in ki napravi povsod neizbrisen utis. Na Cvetno nedeljo so jo igrali doma. Režiser jim je znani gospod Vaupotič, »Slovenčev« dopisnik iz Slov. Bistrice, ki je letos tam tako izborno

dinjskih poslih proste roke. Tale prvi preokren je bil hvalevreden; drugi manj in je obetal resen obračun med gospodinjo in oskrbnikom.

Josip je opazil že koj skraja, kako zanemarija njegov gazda mladostno bitje brhke Veronike. Kar nenadoma se je pričel truditi, da bi nadomestil on, česar mož sploh ni hotel ali ni razumel. Z drugimi besedami povedano: Desna Pasaričeva roka je bila prepričana, da bo ujela lepo Veroniko v svoje mreže nedovoljene ljubezni. Upanja na uspeh v svojih grdih ter zlobnih nakanah je imel dovolj vpričo dejstva, da je bila gospodarju dobra ženka še vedno tujka!

In ravno obisk v Kraljevcu je dajal pohotnežu dovolj gradiva, s katerim se je bližal svoji novi žrtvi. Zdaj je porabil to ljubkost Veronikinega rojstnega doma, pa zopet materino neprisiljeno ljubeznivost, katero je hvalil mladi gospodinji, ki je bila s celotnim mišljenjem ter hrepenenjem mnogo bolj v Kraljevcu nego v Stenjevku. Opozorjanja na lepote ter mičnosti domačega krova so vzbudila sčasoma v Veroniki prepričanje, da Šuškovič le ni tolikanj notranje izprijen, kakor ga je dolžila dosedaj. Ravno on ji je znal prepoditi dolg čas z obujanjem spominov na mamiko ter

tateka in da bi bilo pri njih na Pasaričevem imanju ravno tako lepo, ljubko ter privlačno, če bi bil n. pr. on gazda.

Premeteni oskrbnik je dolgo sejal spominčice na hišico očetovo krog Veronikinega srca, predno je prešel od besed v dejanja. Spomnil se je najbrž na star pregovor, da besede mičejo, vzgled in sicer dejanski pa vlečejo! Le toliko se je zmotil, da je naobrnil navedeni rek v slabem smislu in na kolovoz svojega pokvarjenega srca. Bil je preizkušen ženski lovec in je imel doslej precej sreče v tem peklenko hudobnem lovišču. Vsak zapeljivec se enkrat pošteno opeče in tako je bilo tudi s hinavskim lizunom Šuškovičem.

Naveličal se je že bil sladkih govoric, ki so bile laž iz njegovih ust in le pastava zasledovani plen. Postal je Veroniki oseba, s katero se je najrajše ter največ razgovarjala in ga naravno pogrešala, če je moral izostati dalje časa. Šuškovič je nadalje dobro znal, da so ženskam največ slučajih prav ubrane besedne strune vs žensko bitje, če enkrat rado posluša moškega vabeč besede ter išče njegovo bližino, je že toliko pridobljeno ter zvaljeno na ljubezenske steze, da slobodno reče zapeljivec: Moja bo! (Dalje sledi.)

bodo vodile brez pilota posebne naprave iz Pariza in sicer na celi vožnji v Calais in nazaj. Iz daljave vodeno letalo premaga tudi vremenske ovire in ima to dobro, da odpade teža človeškega pilota in lahko vzame letalo seboj več pisem in drugih tovorov.

Premija na volkove.

Leta 1798 so razpisali v Parizu nagrade na volkove. V kratkem času je bilo izročenih ter usmrčenih 7341 volkov.

Tigri,

kateri se podijo po vzhodni Sibiriji, so veliko bolj nevarni nego indijski. Sibirski tiger se razločuje od indijskega tovariša po bolj sivi barvi.

naučil Pasijon, da so ga osemkrat (!) predvajali. Zato smo prepričani, da nam bodo Laporčani s svojim nastopom napravili lepo popoldne. Vabimo prav vsi brez razlike: domačini in sosedi, pridite! Pokažimo jim, da je tudi naša Zgornja Dravinjska dolina neomajno odločna za katoliška načela katoliško-narodnih društev! Na praz veselo svidenje! — Mladina, pridi si pogledat, kako kaj znajo drugod. Pa zagotovo!

Zgornja Ponikva. Gasilska četa vprizeri na Belo nedeljo dne 28. aprila, ob treh popoldne, v dvorani bivšega prosvetnega društva veseligrsko »Dve nevesti«. Vsi tovariši in prijatelji vljudno vabljeni!

Grize. Pevsko društvo je vprizerilo na Cvetno nedeljo narodno igro »Črna žena«. Nekdaj nam je naše Pevsko društvo nudilo obilo lepih predstav. Sedaj, ko je nastopilo na odru mnogo novega naraščaja, ni čuda, da je naše občinstvo kljub hudi nevihti napolnilo veliko dvorano do zadnjega kotička. Občinstvo je bilo s predstavo zadovoljno. — Zal bog, da tudi pri nas obstoja društvo »Jeruzalemskega osla«, ki ima svoje sestanke vsako nedeljo pred cerkvijo. Šteje mnogo članov in članic, menda zato, ker so predstave brezplačne.

Št. Janž pri Velenju. Pevski odsek Slovenskega katoliškega izobraževalnega društva priredi na Belo nedeljo dne 28. aprila, ob 3. uri popoldne v Slomšekovi dvorani pevski koncert 17 umetnih, narodnih in domoljubnih pesmi v moškem in mešanem zboru. Prijatelji lepega petja od blizu in daleč, pridite v obilnem številu in počastite nas s svojim obiskom!

Sezimo po samopomoči!

Sedaj, ko je minil zimski čas, se bodo razni ljudje, ki nimajo ali tudi nočejo imeti zaposlenja, raztepli po deželi, pa bodo izsiljevali in grozili. Časi so tako nesigurni, da tudi orožništvo ne bo moglo zadostno varovati naših domov in naših ljudi pred takimi potniki. Da naše ljudi pravočasno na to opozorimo, je naša dolžnost. Zato predlagamo sledeče varnostne ukrepe:

1. Če gredo ljudje na polje, naj bodo doma hiše zaklenjene! Ravno tako tudi v slučaju, ako je ena sama oseba doma v hiši.

2. Otrok samih ne puščajte brez nadzorstva, ker so navadno nezanesljivi varuhi doma.

3. Tudi hleve in skednje imejte čez noč tako zaprte, da ne more vsak iskati v njih po svoji volji prenočišča.

4. V vsaki občini se naj določi, kje naj taki popotniki in siromaki, ki jih ne poznate, prenočujejo. Oblast naj prepove sprejemati na prenočišče po kmetskih hišah tuje neznane osebe, da se bodo tako kmetski domovi zavarovali pred tem, da bi bili skrivališča.

5. Hiše, ki stoje na samem, morajo na vsak način biti zvečer dobro zaprte, poleg tega pa mora biti pri hiši orožje! V hišah, kjer stanuje na samem le po ena oseba, se navadno zgodijo ropi in umori.

6. Kjer je le mogoče, napravite domače straže po vaseh. Tako se boste najlažje zavarovali tudi pred požigalci. Zadostuje, da se vrstite hiša za hišo.

Stražar gre vsako uro in pregleda naokrog, če je vse v redu. Za take straže se domenite posebno, ako ste opazili čez dan obiske neznancev.

7. Ako komu kaj daste, zahtevajte vedno, naj vam pokaže dokumente. Občine naj sklenejo, da smejo pobirati po hišah samo oni, ki so prejeli pri občini potrdilo, da so pošteni in podpore potrebni. V vsakem slučaju, ki se vam zdi sumljiv, takoj zapišite podatke dotičnega, da ne bo treba le po obrazu soditi, kdo je hodil tam okrog.

8. V slučaju, da vam kdo grozi, bodite prijazni in previdni, naknadno pa prijavite zadevo takoj, da se ga prežene iz občine.

9. Kakor imamo vaje, kako je treba gasiti, kadar gori, tako imejte doma tudi naprej dobro premišljen načrt, kako se pokliče v slučaju potrebe soseda na pomoč. Kadar je sila, tedaj človek nima časa misliti na to. S sosedi bodite zmenjeni, kako znamenje boste si dajali za slučaj, če je treba.

10. Oblasti n. j. nikar ne dajejo dovoljenj za vsemogoče zbirce tujih ljudi, češ, da so pogoreli, da jim je suša vse uničila itd., posebno ne onim iz južnih krajev, ki si kar kljuko podajajo na deželi. Saj je Rdeči križ tukaj, ki zbira prispevke za take slučaje, naj neznanci v druge kraje ne hodijo. Občine naj odpošljejo tozadevne zahteve na banovino, da se to enkrat za vselej prepreči!

Zelo nam je neprijetno, da moramo dajati taka navodila, toda od vseh strani prejemamo poročila, da je treba v tem oziru zaščititi naše kmetske domove. Upamo, da to naše opozorilo ne bo zastoj!

Sv. Anton na Pohorju. (Obžalovanja vredni slučaj.) Tukaj je neznan zlobnež uničil nekaj najlepših dreves v drevesnici tukajšnjega drevesničarja in sicer med časom, ko je njih lastnik bil pri kosilu. To barbarstvo se je že lansko leto pričelo in sicer se je zlobnež maščeval nad vrtnicami. S tem trpi lastnik veliko škodo.

Cvetkovi pri Veliki Nedelji. Naš kolesarski odsek pridno deluje, danes šteje že 42 članov in članic; v kratkem namerava prirediti večji izlet, za kar je že sedaj veliko zanimanje. Ker pa še nekateri člani niso storili svoje dolžnosti in niso plačali članarine, prosimo, da to store nemudoma. Članarina je malenkostna, mesečno 1 Din. Kolesarjenje nam ni luksuz, saj smo odsek gasilske čete, torej vedno pripravljani priti bližnjemu na pomoč!

Velenje. (Karel pl. Adamovič de Csepin 70-letnik.) Dne 27. aprila t. l. praznuje 70letnico svojega rojstva g. Karel pl. Adamovič, ki si je kot bivši lastnik graščinskega veleposestva v Velenju pridobil neventljivih zaslug za gospodarski procvit Šaleške (in deloma tudi Savinjske) doline in ki je kot javni funkcionar (sleduč vzgledu svojega očeta, kateremu je kot bivšemu deželnemu poslancu posvetil že Jos. Vošnjak v svojih »Spominih« besede toplega priznanja) vsikdar branil slovenske koristi proti vedno huji v slovensko posesti se zajedajočemu nemškemu prodiranju. Rojen dne 27. aprila 1865 v Velenju, je bil slavjenec po

dovršeni gimnaziji in kadetnici nekaj let aktiven častnik, leta 1886 pa se je poročil z baronico Gizelo Ritter, ki mu je bila do danes zvesta življenjska družica in neumorna sodelavka (njenih neštivilih dobrot se še hvaležno spominjajo šaleške sirote!). Leta 1890 je prevzel od svoje matere graščino in veleposestvo v Velenju, kjer je poslej stalno bival do njega predaje leta 1918. V tem dolgem razdobju je posestvo arondiral in tako izboljšal obdelovalne metode, da je pmalu zaslovljeto daleč naokrog, osobito kar se tiče umne živinoreje. Težec za čistimi pasmami, je uveljal najprej pingavsko, nato pa montafonsko govedo, z veliko požrtvovalnostjo je gojil, pospeševal in propagiral (kot podpredsednik štajerskega konjerejskega društva in kot razsovalec pri mnogih razstavah) rejo težkih savinjskih konj, karil pa se je tudi z umno kokošjerejo in svinjerejo ter ju z vzgledom in dejansko pomočjo širil med dolinskimi kmetovalci. Prvi je pričel v Šaleški dolini pridelovati hmelj, čigar odlična kakovost ni zastajala za savinjskim, nekoliko poprej pa je bil ustanovil ml. rno, katere izdelki so našli tržišče celo na Dunaju. Slavljenceva prizadevanja so rodila lepe uspehe in prejela mnogo nagrad v obliki diplom in svetinj. Kot dolgoletni načelnik okrajnega zastopa šoštanskega je posvečal veliko pozornost okrajnim cestam in mostovom, ki so bili po njegovi zaslugi v odličnem stanju. Mnogi njegovi načrti (n. pr. cesta preko Št. Andraža v Polzelo) so se radi izbruha vojne seveda mogli izvesti šele po osvobojenju. V samem Velenju je ustanovil gasilsko društvo ter bil njegov dolgoletni načelnik, a nekaj časa je bil tudi občinski odbornik in podžupan občine Velenje, ki ga je že pred vojno izvolila za svojega častnega občana. Kot človek je bil slavjenec vsikdar pristen plemič, plemič po krvi in srcu, gentleman v najboljšem pomenu besede, ki ni prav nikomur odrekel svoje pomoči in čigar do brotljive roke se še danes spominjajo stotine hvaležnih src. Nemila usoda mu ni naklonila, da bi bil trajno ostal v svoji ljubljeni Šaleški dolini, toda le-ta ga ni in ga ne bo pozabila. Ob njegovi 70letnici, ki jo slavjenec obhaja pri svoji hčerki, grofici Auerspergovi na Turjaku, mu izraža svojo iskreno zahvalo ter mu želi iz vsega srca, naj bi mu bilo usojenih še mnogo let mirnega in srečnega življenja.

Dele vode. Koncem marca t. l. je prevzel našo župnijo kot provizor č. g. Janez Ogulin, Dal Bog blagoslovljen uspeh! Skoro pol leta smo bili brez duhovnika ter se je v tem času za